

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agencia Națională de Administrare Fiscală

Direcția Generală a Finanțelor
Publice a Județului Iași

Str. Anastasie Panu nr.26, Iasi

Tel : +0232 213332

Fax :+0232 219899

e-mail : admin.isisjudx01.is@mfinante.ro

DECIZIA NR. 687/28.12.2009

privind soluționarea contestației formulate de

S.C. "Y" S.R.L. IAȘI

înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului
Iași sub nr.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași, prin Biroul Soluționare Contestații, a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul aceleiași instituții cu privire la contestația formulată de **S.C. "Y" S.R.L.** cu sediul în Iași,, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului Iași sub nr. cod unic de înregistrare RO, prin adresa nr....., înregistrată la instituția noastră sub nr.

Contestația este formulată de administratorul societății, dl. împotriva Deciziei de impunere nr. privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr.....

Suma contestată este în valoare totală de **S lei** și reprezintă:

- S lei - impozit pe profit;
- S lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

Contestația este semnată de către, administratorul societății, și poartă amprenta ștampilei acesteia, în original.

Contestația a fost depusă în termenul legal de 30 de zile prevăzut de art.207 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de data comunicării actului administrativ fiscal atacat, în data de 07.10.2009, cu adresa nr., prin ridicarea sub semnătura directorului economic, confirmată prin aplicarea ștampilei societății și data depunerii contestației, 04.11.2009, aceasta fiind înregistrată la Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași sub nr.

Contestația este însoțită de Referatul nr. din 09.11.2009 privind propunerea de soluționare a contestației, semnat de conducătorul organului care a încheiat actul atacat, respectiv Activitatea

de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași, prin care propune respingerea în totalitate a contestației formulate de **S.C. "Y" S.R.L. IAȘI**, ca fiind fără temei legal.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași, prin Biroul Soluționare Contestații, constatând că sunt îndeplinite dispozițiile art.205, art.206, art. 207 alin.(1) și art. 209 alin.(1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C. "Y" S.R.L. IAȘI contestă diferența de impozit pe profit în sumă de S și majorările de întârziere aferente în sumă de S lei, stabilite în sarcina sa prin Decizia de impunere nr. din 24.09.2009 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., motivând în susținerea contestației următoarele:

1. Cu privire la cheltuielile de deplasare, diurnă și cazare:

Deplasările externe ale administratorului au fost efectuate în interesul societății, pentru dezvoltarea afacerilor societății, au fost justificate cu deconturile de deplasare externă cu anexe în care s-au indicat locațiile în care s-a făcut deplasarea, fiecare deplasare avea legătură cu furnizorii din Italia, Austria, Germania, țări învecinate cu Elveția, de unde avea acces mai ușor, cu cheltuieli mai mici de cazare, finalizate în mare parte cu încheierea de contracte, colaborări cu diverși furnizori și care au concurat în mod evident la profitul în creștere înregistrat de societate în perioada verificată, 2006 - 2008.

Singura condiție impusă pentru ca aceste cheltuieli să fie deductibile la calculul impozitului pe profit la momentul în care acestea au fost efectuate era ca societatea să înregistreze profit. „[...] *Nicăieri în legislație nu este precizat ca obligatorie anexarea și justificarea acestor deplasări de încheierea concomitentă a unor contracte și nu se indică nicăieri că sunt recunoscute doar deplasările în țările în care există relație comercială.*

Acest aspect este total nejustificat de realitate, întrucât este bine cunoscut faptul că nu la toate târgurile sau expozițiile sau manifestările de gen la care participăm încheiem contracte. La multe dintre ele doar testezi piața, cunoști noi posibili colaboratori, fie clienți, fie furnizori, cunoști alte produse de care ai putea fi interesat sau pur și simplu dobândești cunoștințe noi care vin în sprijinul evident al activității desfășurate de firmă.[...]

Deși aceste cheltuieli au fost înregistrate în contabilitate pe bază de documente justificative, deconturile de deplasare externă, care

respectă întrutotul prevederile Hotărârii Guvernului nr. 518/1995 privind unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar, cu modificările și completările ulterioare și de unde rezultă locațiile în care s-au efectuat deplasările, organele de inspecție fiscală au încadrat aceste cheltuieli ca fiind făcute în favoarea asociatului, nedeductibile din punct de vedere fiscal, fără a indica motivul acestei încadrări. Acestea au specificat doar faptul că administratorul societății a efectuat deplasări în Elveția, țară în care societatea nu desfășoară nici un fel de activitate economică cu parteneri din această țară, deși din deconturile de deplasare externă se poate vedea clar că s-au efectuat deplasări din Elveția în statele învecinate în care se află furnizorii societății, respectiv în Italia, Germania, Austria.

Mai menționează faptul că societățile străine nu aplică ștampila pe ordine de deplasare și nu emit alte documente care să confirme o deplasare, considerând că, de fapt, nici nu este nevoie de aceste documente atâta timp cât deplasările se justifică cu încheierea unor relații comerciale care au un produs final, venituri impozabile.

De asemenea societatea mai susține faptul că intenționa să înființeze o reprezentanță în Elveția în scopul dezvoltării de relații comerciale cu această țară, contactând în acest sens diverși furnizori, avocați, bănci pentru a analiza oportunitatea realizării unei activități profitabile.

2. Referitor la cheltuielile privind achiziția unor aparate de fitness:

Societatea menționează că a achiziționat în anul 2008 două aparate de fitness pentru a fi folosite de către angajați, în valoare totală de S lei. Acestea au fost înregistrate în evidența contabilă în categoria mijloacelor fixe, în contul 214 "Mobilier, aparatură birotică, echipamente de protecție a valorilor umane și materiale și alte active corporale". Procedând la amortizarea lunară a acestora, a înregistrat pe cheltuieli în anul 2008 suma totală de S lei.

În aceste condiții, cel mult suma de S lei ar fi putut fi considerată nedeductibilă și că, în mod eronat, organele de inspecție fiscală au considerat suma de S lei nedeductibilă fiscal la calculul impozitului pe profit. Aceasta, deoarece, la momentul achiziționării aparatelor de fitness societatea deținea o sală de sport în clădirea din, care a funcționat până la începerea lucrărilor de reamenajare totală a acesteia. În momentul de față aparatele respective sunt depozitate într-o altă clădire.

În concluzie, consideră că în mod nelegal și neîntemeiat, organele de inspecție fiscală au considerat aceste cheltuieli ca fiind

nedeductibile fiscal la calculul impozitului pe profit și solicită admiterea contestației și anularea parțială a deciziei de impunere atacate pentru suma totală de S lei.

II. Organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Iași - Activitatea de Inspecție Fiscală, urmarea inspecției fiscale efectuată la **S.C. "Y" S.R.L. IAȘI**, prin Decizia de impunere nr. privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. a stabilit în sarcina acesteia diferența suplimentară de plată reprezentând impozit pe profit în sumă de S lei și majorări de întârziere aferente în sumă de S lei, din care societatea contestă diferența de impozit pe profit în sumă de S și majorările de întârziere aferente în sumă de S lei, în baza următoarelor constatări:

- în perioada 01.01.2006 – 31.12.2008, societatea a înregistrat cheltuieli cu transportul, cazarea și diurna în sumă totală de S lei, căreia îi corespunde impozit pe profit în sumă de S lei, pentru deplasările efectuate de administratorul societății în Elveția, țară în care societatea nu desfășoară activitate economică, nu are parteneri de afaceri;

- în luna februarie 2008 societatea a achiziționat și a înregistrat pe cheltuieli, fără să dețină sală de sport, două aparate de fitness în valoare totală de S lei, căreia îi corespunde impozit pe profit în sumă de S lei, încadrând cheltuielile sus menționate ca fiind nedeductibile din punct de vedere fiscal, potrivit prevederilor art.21 alin.(4) lit.e) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

III. Având în vedere constatările organelor de inspecție fiscală, motivațiile contestatoarei, documentele existente la dosarul cauzei, precum și prevederile actelor normative în vigoare se rețin următoarele:

1. Referitor la diferența de impozit pe profit în sumă de S lei, cauza supusă soluționării este dacă, legal, organele de inspecție fiscală au considerat nedeductibile din punct de vedere fiscal cheltuielile cu transportul, cazarea și diurna în sumă totală de S lei, pentru deplasările externe efectuate de administratorul societății în Elveția, în condițiile în care în această țară nu desfășoară activitate economică, nu are parteneri, susținând faptul că aceste cheltuieli au fost efectuate în interesul societății, pentru dezvoltarea afacerilor societății și au fost justificate cu documente.

În fapt, în perioada 01.01.2006 – 31.12.2008, **S.C” Y” S.R.L. IAȘI** a înregistrat cheltuieli cu transportul, cazarea și diurna în sumă totală de S lei, pentru deplasările efectuate de administratorul societății în Elveția.

Documentele justificative în baza cărora s-au înregistrat aceste cheltuieli sunt deconturile de cheltuieli de deplasare externă, la care a atașat anexe în care s-au indicat locațiile în care s-a făcut deplasarea.

În deconturile de cheltuieli de deplasare externă s-a completat contravaloarea cheltuielilor cu transportul, diurna, cu cazarea - calculată la nivelul de 75% din plafonul de cazare, fără să prezinte documente justificative în acest sens.

Prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași sub nr....., răspunzând solicitării Biroului Soluționare Contestații formulate prin adresa nr..... din 04.12.2009 de a prezenta documentele justificative privind cazarea în Elveția, societatea motivează că aceasta a fost asigurată de persoane particulare, asumându-și pe proprie răspundere acest fapt, întrucât nu este uzual în Elveția eliberarea de documente care să ateste cazarea la persoane particulare.

Societatea susține faptul că fiecare deplasare avea legătură cu furnizorii din Italia, Austria, Germania, țări învecinate cu Elveția, de unde avea acces mai ușor, cu cheltuieli mai mici de cazare, finalizate în mare parte cu încheierea de contracte, colaborări cu diverși furnizori și care au concurat în mod evident la profitul în creștere înregistrat de societate în perioada verificată, 2006 - 2008.

Organele de inspecție fiscală au stabilit diferența de impozit pe profit în sumă de S lei aferentă cheltuielilor de deplasare, diurnă și cazare în valoare totală de S lei, pentru deplasările efectuate de administratorul societății în Elveția, considerând că acestea nu au legătură cu activitatea societății deoarece au constatat că nu are nici un partener în Elveția și că, societatea contestatoare dispune de un grup de tehnicieni, pentru care a înregistrat cheltuieli cu deplasările acestora în țările cu care are legături comerciale, respectiv Italia, Turcia, Germania și care au fost luate în calcul ca și cheltuieli deductibile din punct de vedere fiscal.

În drept, referitor la calculul profitului impozabil, potrivit prevederilor art. 19 alin. (1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare,

“Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La

stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.”

Referitor la cheltuieli, la art. 21 din același act normativ se precizează următoarele:

“(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

[...]

(3) Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată:

b) suma cheltuielilor cu indemnizația de deplasare acordată salariaților pentru deplasări în România și în străinătate, în limita a de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru instituțiile publice, în cazul în care contribuabilul realizează profit în exercițiul curent și/sau din anii precedenți. Cheltuielile de transport, cazare și indemnizația acordată salariaților, în cazul contribuabilului care realizează pierdere în exercițiul curent și/sau din anii precedenți, sunt limitate la nivelul legal stabilit pentru instituțiile publice;”

Prevederile de la lit. b) a alin. (3) al art. 21 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, au fost modificate de pct. 11 al art. I din Legea nr. 343 din 17 iulie 2006, fiind aplicabile cu data de 01.01. 2007, au următorul conținut:

b) suma cheltuielilor cu indemnizația de deplasare acordată salariaților pentru deplasări în România și în străinătate, în limita a de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru instituțiile publice;

Potrivit prevederilor alin. (4) al aceluiași articol, **“Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:**

[...]

f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor;

[...]”

În speță sunt aplicabile și prevederile art. 9 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 518/1995 privind unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

“În situația în care cazarea nu poate fi asigurată la unități hoteliere sau altele asemenea, personalul poate să închirieze și locuințe, însă cu plata unei sume în limita a 75% din plafonul de cazare.”

ale art.12 alin.(2) și alin. (3) din același act normativ, potrivit cărora,

„(2) Justificarea sumelor cheltuite în valută, cu excepția celor reprezentând drepturile de diurnă, se face pe bază de documente și se aprobă de către conducătorii unităților trimitătoare; în cazul cheltuielilor medicale este necesar și avizul policlinicii de specialitate.

(3) În situația în care în unele țări, potrivit practicii existente pe plan local, nu se eliberează documente sau acestea sunt reținute de către autorități, sumele cheltuite se justifică pe bază de declarație dată pe propria răspundere.

În țările în care România are reprezentanțe, declarația se confirmă de către aceste reprezentanțe, dacă pentru obținerea acestei confirmări nu sunt necesare cheltuieli de deplasare.”,

precum și prevederile art. 17 alin. (1) din același act normativ, care precizează:

„Se recomandă agenților economici, alții decât cei prevăzuți la art. 16 alin. (1), precum și fundațiilor, asociațiilor și altor asemenea, să aplice în mod corespunzător prevederile prezentei hotărâri.”

Ca atare, regula generală de justificare a sumelor cheltuite în valută, cu excepția diurnei, deci și a cheltuielilor cu cazarea în străinătate în interes de serviciu, este aceea că justificarea se face pe bază de documente legale aprobate de conducerea societății (facturi, chitanțe, contracte, etc.) față de care este prevăzută și situația specială în care aceste cheltuieli pot fi justificate pe baza declarațiilor date pe propria răspundere de către salariați, dar numai pentru acele țări în care potrivit practicii existente pe plan local nu se eliberează documente de cazare sau acestea au fost reținute de autorități, situație ce nu se justifică în cazul de față.

Ca urmare, dacă ar fi permisă justificarea cheltuielilor pe bază de declarație pe proprie răspundere, întrucât țara noastră are deschise reprezentanțe în Elveția - la Berna- , era necesară confirmarea de către aceste autorități a declarațiilor date de administratorul societății cu privire la cazare.

Se reține faptul că la deconturile de cheltuieli de deplasare externă nu sunt anexate aceste declarații pe proprie răspundere, ci așa cum menționează administratorul societății în adresa nr....., acesta a declarat în Nota explicativă solicitată în data de 17.09.2009 de către organele de inspecție fiscală că, datorită relațiilor personale, în Elveția a beneficiat de cheltuieli mai reduse de cazare, cazarea fiind asigurată de persoane particulare. Ca urmare, la această dată societatea nu poate prezenta declarațiile pe propria răspundere, vizată de

reprezentanțele române din Elveția din care să rezulte concret durata și locația șederii în Elveția.

Având în vedere faptul că documentele depuse la dosarul cauzei, respectiv deconturile de cheltuieli pentru deplasare externă, cu anexele aferente în care se menționează că s-au efectuat deplasări în diverse localități din țări vecine Elveției, fără însă a fi susținute de documente cu care să probeze realitatea efectuării cheltuielilor cu cazarea, durata deplasării, nu pot fi luate în considerare, întrucât, acestea nu îndeplinesc condițiile legale pentru a fi considerate documente justificative.

De subliniat faptul că din deconturile de cheltuieli nu rezultă locația exactă unde a fost cazat administratorul societății, data plecării și data sosirii din delegație, data depunerii decontului, și nu deține ordine de deplasare – delegație, întocmite așa cum se prevede la punctul 5 din normele de întocmire și utilizare a registrelor și formularelor financiar-contabile, comune pe economie, care nu au regim special de înscriere și numerotare cu privire la formularul “Ordin de deplasare – delegație”, (cod 14-5-4), aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr.1850/2004 privind registrele și formularele financiar contabile, elementele care lipsesc, prezentate mai sus, fac parte din conținutul minimal obligatoriu de informații al formularului.

Ținând seama de cele de mai sus, actele prezentate de contestatoare nu pot dobândi calitatea de documente justificative privind sumele cheltuite în valută cu cazarea și diurna, deoarece nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art.6 alin.(2) din Legea contabilității nr.81/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care menționează:

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.”

Astfel, în lipsa documentelor justificative, argumentele invocate de societatea contestatoare sunt nerelevante și nu sunt în măsură să modifice constatările organelor de inspecție fiscală, rezultând că, legal, acestea au reîncadrat cheltuielile respective ca făcând parte din categoria cheltuielilor nedeductibile din punct de vedere fiscal, urmând a se respinge contestația pentru acest capăt de cerere, ca neîntemeiată.

Referitor la majorările de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă totală de S lei, se reține faptul că stabilirea majorărilor de întârziere reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul conform principiului de drept „**accesoriul urmează principalul**” și, deoarece pentru debitul de natura impozitului pe profit s-a respins contestația, reținându-se ca obligație de plată în sarcina societății suma de S lei,

urmează a se respinge contestația și pentru majorările de întârziere aferente, ca neîntemeiată, pentru suma de S lei.

2. Referitor la diferența de impozit pe profit în sumă de S lei, cauza supusă soluționării este dacă, legal, organele de inspecție fiscală au considerat nedeductibile din punct de vedere fiscal cheltuielile privind achiziția unor aparate de fitness, în condițiile în care societatea susține faptul că a fost înregistrată pe cheltuieli doar parțial din contravaloarea acestora.

În fapt, societatea a achiziționat în data de 27 ianuarie 2008 două aparate de fitness în valoare totală de S lei din care: cu factura seria GIIS nr. 1055043, o bandă alergare Power Run 3000 în valoare de S lei și cu factura seria GIIS nr. 1055042, un aparat fitness Energetics Multi Gzm 980, în valoare totală de S lei, pentru a fi folosite, așa cum aceasta susține în contestație, de către angajați.

Potrivit documentelor prezentate de către societate, respectiv note contabile și inventarul imobilizărilor corporale, acestea au fost înregistrate în evidența contabilă în categoria mijloacelor fixe, în contul 214 "Mobilier, aparatură birotică, echipamente de protecție a valorilor umane și materiale și alte active corporale". Procedând la amortizarea lunară a acestora, în sumă totală de S lei, a înregistrat pe cheltuieli în anul 2008 suma totală de S lei.

În aceste condiții, societatea motivează că cel mult suma de S lei ar fi putut fi considerată nedeductibilă din punct de vedere fiscal.

Organele de inspecție fiscală au stabilit diferența de impozit pe profit în sumă de S lei aferentă contravalorii acestor două aparate de fitness, de S lei, precum și majorările de întârziere aferente în sumă de S lei, constatând faptul că societatea nu deține o sală de sport și că aceste aparate nu au fost găsite la sediu, au considerat că aceste cheltuieli nu au legătură cu activitatea economică, fără să anexeze documente cu care să facă dovada că societatea a înregistrat pe cheltuieli această sumă.

Având în vedere faptul că organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății obligația de plată fără să respecte prevederile Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.181/2007 privind modelul și conținutul Raportului de inspecție fiscală, care la „Capitolul VII Anexe”, precizează:

„Pentru fiecare impozit, taxă sau contribuție verificată, la Raportul de inspecție fiscală se vor anexa situații, tabele, copii de pe documente, note explicative, necesare susținerii constatărilor, fiind parte integrantă din Raportul de inspecție fiscală.”,

precum și prevederile art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră,

„În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”,

organul de soluționare competent reține faptul că se impune reanalizarea aspectelor care au condus la stabilirea diferenței de impozit pe profit în sumă de S lei.

Ca urmare, organul de soluționare competent procedează la aplicarea prevederilor art.216 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră,

“Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare”,

ale pct.12.6. și 12.7. din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.519 din 27.09.2005, care precizează:

“12.6. În situația în care se pronunță o soluție de desființare totală sau parțială a actului atacat, în considerentele deciziei se vor prezenta numai motivele care au condus la desființare.

12.7. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.”,

precum și ale pct. 102.5 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2004, potrivit căroră,

“În cazul în care, ca urmare a desființării actului administrativ conform art. 185 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, este necesară reverificarea unei perioade impozabile, aceasta se va efectua de către o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul contestat.”

Totodată în speță sunt aplicabile și prevederile art.47 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră,

“Desființarea totală sau parțială, potrivit legii, a actelor administrative prin care s-au stabilit creanțe fiscale principale atrage desființarea totală sau parțială a actelor administrative prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii aferente creanțelor fiscale principale anulate, chiar dacă acestea au devenit definitive în sistemul căilor administrative de atac.”

Ca urmare, se va desființa parțial Decizia de impunere nr. privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală Iași din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași în baza Raportului de inspecție fiscală nr. pentru impozitul pe profit în sumă de S lei și majorările de întârziere aferente în sumă de S lei, urmând ca, o altă echipă de control decât cea care a întocmit actul atacat să constate dacă susținerile contestatoarei sunt întemeiate și motivate.

Pentru considerentele învederate și în temeiul art. 210 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în baza Ordinului ministrului finanțelor publice nr.2982/2009, Directorul coordonator al Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași,

DECIDE:

Art.1. Respingerea contestației formulate de **S.C. "Y" S.R.L. IAȘI**, ca neîntemeiată, pentru suma totală de **S lei**, reprezentând:

- S lei - impozit pe profit;
- S lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

Art.2. Desființarea parțială a Deciziei de impunere nr. obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală Iași din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași în baza Raportului de inspecție fiscală nr., pentru suma de **S lei** stabilită în sarcina **S.C. "Y" S.R.L. IAȘI**, reprezentând:

- S lei - impozit pe profit;
- S lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit,

urmând ca în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul administrativ fiscal contestat, să efectueze verificarea care va viza strict aceeași

perioada și același obiect al contestației pentru care s-a emis actul anterior.

Art.3. Serviciul secretariat administrativ va comunica prezenta decizie contestatoarei și Activității de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași, spre a fi dusa la îndeplinire.

În conformitate cu prevederile art.210 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, decizia emisă ca urmare a soluționării contestației este definitivă în sistemul cailor administrative de atac.

Împotriva prezentei decizii se poate formula acțiune în contencios administrativ, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul Iași.